

doreau să plece proveneau din satele județului Ilfov : Gostilele și Pleana Trăsniî ¹, ca și din Ulmeni (19 familii) Chiajna (43), Afumați (38) ².

Formalitățile de plecare durau însă mult. Cererea ultimilor fusese înaintată în iulie, iar trecerea peste Dunăre, prin carantina Călărașilor s-a făcut abia în noiembrie. Între timp, băjenarii din aceste sate își repetau cererile și plecarea lor antrena și pe alții. Întîlnim cereri din partea unor familii de slivneni ³, din partea băjenarilor așezați la Brăila și la Baldovinești ⁴ (Brăila), a bulgarilor catolici de la Cioplea, Popești ș.a. Ultimii cereau să plece deoarece « de la întocmirea Regulamentului [organic] ne vedem foarte strîmtorați de către toate... fiind supuși la niște asemenea grele răspunderi... pentru proprietari » ⁵. Este adevărat că, mai ales pe baza privilegiilor și făgăduielilor făcute de turci, se crease un adevărat curent de reîntoarcere, de care, uneori, se lăsau influențați acum, ca și mai tîrziu, și unii români veniți de peste Dunăre. Astfel, cinci familii de « moldoveni », care veniseră din Turcia de patru ani (deci din 1829), cereau și ei să plece. Ca și în unele cazuri ale băjenarilor bulgari, în cel de față motivul real nu era sărăcia, atît de des invocată. Din cele cinci familii de moldoveni una poseda 30 de vite cornute mari și 70 de oi, alta 20 de cornute mari etc. ⁶. Și de astă dată unii băjenari bulgari, deși obținuseră învoirea de plecare, ajunși la Dunăre se răzgîndeau și renunțau să treacă fluviul, arătînd că vor să rămînă în țară ⁷. În sfîrșit, alți băjenari, originari din sudul Bulgariei (regiunea Iambol) sau chiar din părțile Adrianopolului, primind învoirea să plece, nu revin în vechile lor localități, așa cum ne atestă documentele turcești, ci se așază pe malul drept al Dunării, pentru ca în orice eventualitate nefavorabilă să treacă Dunărea înapoi ⁸.

Turcii însă se asiguraseră și de acest lucru și, de comun acord cu Alexandru Ghica, fugarii dintr-o parte sau alta a Dunării trebuiau readuși cu concursul autorităților ambelor țări. Astfel, fugari români din satele Corabia, Gîrla și Izlaz (Romanai) trecuseră peste Dunăre în părțile Nicopolei. Potrivit înțelegerii cu musulimul de acolo, s-au trimis din țară « gonaci » care să-i caute în satele știute sau în altele. Alexandru Ghica intervenise și obținuse același drept « și pe viitorime » ⁹. La fel se proceda și cu fugarii din Turcia. Astfel, la 16 iulie 1834, cinci familii (17 inși) fug peste Dunăre la noi și sînt prinse în dreptul pichetului Frecăței. Alte două familii fug din satul Cochirleni și trec în ostrovul Nicoli cu gîndul de a ajunge în satul Păpurenii. Autoritățile românești au ordin să nu-i primească însă decît în cazul cînd sînt fugari mai vechi în țara noastră

¹ *Ibidem*, f. 210—214 (43 de familii din satul Gostilele și 55 din Pleana Trăsniî, care au trecut în noiembrie 1834 pe la Călărași).

² Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 1 454—1 456, unde se dă lista lor și numărul vitelor. Pentru alte cereri de plecare, vezi f. 1 395, 1 449 ș.a.

³ *Ibidem*, Arh. st. Buc., *Visteria*, dos. 5 740/1834, f. 142—144, 348 și 485—489; Romanovski, *op. cit.*, p. 488.

⁴ Arh. st. Buc., dos. 5 740/1834, f. 159, 164—165, 180 și 236.

⁵ Pentru alte plecări vezi același dosar 5 740/1834, în care s-au păstrat cererile băjenarilor. În afară de cele individuale, vezi și f. 20, 48, 87, 107, 114, 157, 210—214, 348, 426, 466, 498 ș.a.

⁶ *Ibidem*, f. 651—652.

⁷ *Ibidem*, f. 237—238, 277, 301, 327, 329, 370, 453, 466, 565—566 și 889. Mai tîrziu, în august 1835, Departamentul dinlăuntru arăta Vistieriei că în orașul Giurgiu se află o mulțime de bulgari care nici capitație nu plătesc, nici nu trec peste Dunăre, deși au bilete de plecare. Deoarece băjenari în această situație se aflau și prin alte orașe ale țării, se cerea tuturor ocircumitorilor să facă cercetări în acest sens (*ibidem*, f. 973).

⁸ Vizirul către valiul Silistrei, în *Документи...*, p. 212 și 231.

⁹ Arh. st. Buc., dos. 5 740/1834, f. 573—574.